

A világot anyagszerűségében megragadni.

1. A világot anyagszerűségében megragadni sokkal egyszerűbb, közérthetőbb, mint a Létezés mögöttes tartalmainak fürkészése. A társadalmak igen korán erre az elvre épülve fejtik ki hatásukat a közösségalkotásban, s csupán kisebb rétegek azok, akiket elvisel, a fantáziák az elvonatkoztatások, a transzcendentális kapcsolatok tekintetében. Társadalmat mondunk, holott valamely szerveződést gondolunk, mely más, mint a létező. Így mássága folytán képes önálló életre, olyannyira, hogy működése, amint a sejtek szervezete a testben működik, más és más arculattal. Lényegében azonban mindig a létező „hiányait pótolja” kiegészíti, nem egyszer gazdagítva, máskor elnyomva a létezőt.

A szellemiesedés- melyet kénytelen, a szerveződés is tudomásul venni hat felé, így bármely zártság nyitása, – mint aktivitás- következménye a meglévő rendben, törvényekkel-beeszületekkel, nemességgel és arisztokráciával determinizmussal és demokráciával, -elrendez. Ott, ahol ezek a kötődések lazábbak hamar kialakultak az átjárhatóságnak-kasztokon belüli, szakmák közötti, interdiszciplináris kötődései. Újabb és újabb oldásokban ismét kötéseket eredményezve.

Egy /materiális/ kötések nélküli, csupán a szellemi katéterek által táplált állapot elképzelhetetlen. A kapcsolat ezért, bármennyire is függetlennek tűnik, mindig magán viseli, a test sajátosságait, még olyankor is mikor esszenciális tartalmat jelenít meg; Nirvána, Mennybemenetel, Mennyország, Krisztus királysága, stb. Mindezen állapotok értését-/ tehát/ előzze meg egy alapos gondolkodás, a jelenség mikéntjét tekintve, nemcsak annak ezoterikus vonatkozásában. Így közelebb kerülünk- a testi kapcsolat alapján mindazokhoz, melyek akár a misztériumban működő erők – voltaképpen sajátenergiánk, -világélményünk gyarapodik általa.

2. A kimondott vagy leírt szó önmagában, értelmétől függetlenül, vagy a használók számára jelentés nélküli idegen szöveggént, vagy akár eredendően értelmetlen hang és betűhalmazként is „hat”, sőt éppen idegensége, értelmetlensége révén nyeri varázserejét. A hellenisztikus varázsszövegek héber, a latin szövegek görög szavakat és a magyar szövegek latin vagy görög, héber netán más töredékeket is tartalmazhatnak. De teljes szövegek is léteznek értelmetlen vagy értelmüket vesztett betűhalmazokból. A varázserejű szó önmagában való hathatóságát azok a szövegek példázzák a legszemléletesebben, ahol azokat nem is olvassák, testre akasztva, vagy dobozokban viselik, vagy amint az imamalomban /mani korlo/ forgatják. Az abrakadabrák, és a

bármely rendszer szerint összeállított szavak között igen nagy a különbség, ez utóbbiak ugyanis közel kerülhetnek, - és ez gyakran megesik, - ritmusukkal, alakj rendezettségükkel, használhatóságuk mikéntjével egy olyan formához, melyben funkcionálva megjelennek. Ilyen pl. a Tibeti ima malom is, melyekben általában, az Om Mani Padme Hum nagymantra szerepel, hosszú, néha több méteres vékony papírszalagon, akár több százszor ismétlődve. Ez a nagymantra a forgatáskor metszi a világmindenséget, mely a forgató körül is van, természetesen, így jön létre a kapcsolat. Érdekes, a Hum a manysiknál is „gyökér szó”, amint a Mir Szuszne Hum, /világügyelő férfi/ - alakja mutatja.

3. Az értelem, vagy az értelmezhetőség nem lényege eszerint a szövegeknek. Amint az első pontban írtam, a beszéd és az ezt nem feltétlen követő írásbeliség mindig kettősségben volt, csupán néhány gondolkodási rendszer igyekezett ezeknek, zárt egységét tételezni. Tudni kell, és erre Guénon rámutat, hogy minden ezoteria mellett volt egy exoteria, ezért nem helyes az ezoteria – „külön” szemlélete. Mivel az archaikus kultúra tudta, hogy az emberek nem egyenlők, azt csupán egyenlősítő szándékok nyilvánítják ki, és gyarló emberi vágyak gerjesztik, és hiszik programról programra váltva, ezért ebben a hagyományos, és valóban hagyományoszerű relációban mindennek van egy egyszerű, mindenki számára felfogható, exoterikus, ami külsőt jelent és egy ezoterikus, azaz belső magyarázata. Ám a demokráciák, - a kereszténység már annak nevezhető- a megismerési vágytól vezettetve, ellopta a tudást, legalábbis úgy tett. Hamisan a nővel lopatta el, - vesd össze Ádám és Éva története, a bűnbeesés mint olyan, oktrojált jellege: és ezt minden nőnek észre kellene vennie! /Siccum- de nem teszik, még jobban megalázkodnak. A papok rendszerei előtt./

4. Ma Magyarországon is működik olyan egyház, mely az értelmetlen, a fentiek szerint tehát, az „első megközelítésben értelmetlennek tűnő” hangképződményekkel manipulál. Ez a „Hit gyülekezete” nevű szabadegyház, a fenti aktust pedig, „nyelveken való beszédnek” nevezik, melyen nemcsak önmagukat fejezik ki, de mindenkihez szólnak. Ez az autentikus nyelv, mely azonnal, a torkot elhagyó hang, önnön áramlásától vezetve tör elő a szájból, kétségtelen nem tartalmazza azokat az elemeket, amiket minden társadalomban ma már megtalálunk, azaz a nyelven és annak beszélt, szerkesztett változata általi befolyásolást. Ha a világ lényegét egyfajta szabadságnak fogjuk fel, valóban a nyelv köt bennünket, ám tudunk ezektől való elszabadulási kísérletről, utolsónak talán az eszperantót mondhatjuk. Ehhez, hogy valamely autentikus, nem motivált hang, melyhez nem kisbaba korunkban szoktatnak, ősidők óta jelen van minden kultúrában. Az ember régebben tudott beszélni az állatokkal, így természetesen minden emberrel is

tudott volna, csak hogy: amikor találkozni kezdtek az emberek, akkor már saját nyelven beszéltek. Ellentétben az állatokkal, amint, hogy a német kutya nemcsak németül ugat, ugyanúgy a kínai kutya sem csak kínaiul, hanem egy sajátos kutya nyelven, és ezért mai napig megértik egymást. Az embernek ezzel szemben tudomásul kell vennie a fentieket, maradt egyetlen megoldása, melyet ki is fejlesztett, a zene univerzális világa. Kétségtelen, a zene lehet egy irány ismét afelé, hogy a hang, mely az ember testét elhagyja, ismét univerzálissá váljon. A Tibetiek mai napig megadják az alaphangot.

5. Mindezekből következik, hogy a hang, annak beszélt, esetleg rögzített írott változata, mely a fentiek szerint, még a beszéd hitelességével sem rendelkezik, nem ezoterikus, ezért volt, hogy a hagyományban, csak az exoteriát írták le. Mivel az ezotéria nem közölhető. Magam is sokat írok, - persze a dolog fonákja miatt töredékesen - arról, mennyire félreérti a mai művelt kor, a csinálás mikéntjét, mennyire nem érti, hogy a szellem a létezésben, „csupán” megmutatkozik, de nincsen jelen. Arcát adja valamihez, mely manapság inkább művészet már, semmint fogalmilag-logikailag, „racionálisan” közölhető. Nem is lenne szabad vágnia, szellemi embereknek, - a megértésére, csupán néhány dolog irritál bennünket ebben, amint régebben is: miért van, hogy a papok kinyilváníthatják, mi pedig bármennyire jók, okosak, hívők vagyunk nem. Ám ha elvégzünk egy teológiai egyetemet, akkor már igen? Mi van ezekben az intézményekben olyan, mely nem szövegértelmezéseken, olvasáson, imádkozásokon, és minden szinte csak olyanon alapszik, melyeket az –átlag ember is-gyakorta művel. Ugye érezhető, semmi más, a pecséten túl, mellyel hiteleszerűen bizonyítják az állam felé, melynek most behódoltak, a parókia elfoglalásával és az első mise bemutatásával a hívek felé, hogy autentikusak. Ez az, amit gyakran kérdőjeleznek meg a gondolkodók és igazi hívők. De maga az egyház sem tud egyebet, mint sopánkodni, a magyarországi rendszerváltáskor is ezt tette, sokat nem lehet várni tőlünk, mondták, „mert ennyi fizetésért senki sem megy papnak”.

6. A fizetett papság zsigerből gyűlöl mindent, mely valamilyen módon összekapcsolható a látnoki, azaz a jövőbeni tevékenységgel. A kereszténység nagy baja, hogy előre tekintett, inkább a jövőt vindikálta tudni, - mint olyant -, semmint a jelent, vagy a múltat. És ez a veszte. A jövőt nem tudja érteni, ezt kihúzta alóla a tudomány, a jelent a pszichológia és számos ezoterikus tünetű ideológia uralja. A múltban történészek és egyebek kutakodnak, és az egyháznak nem maradt más, mint a hitoktatásban valamelyest megfogni ismét egy generációt, és túlélni-túlélni. Ez a túlélési stratégia mindig is jellemző volt az egyházra, voltak rosszabb és nehezebb éveik. Valójában persze minden pszichológia kezük alá dolgozik, minden ideológiában megtalálják

rejtett, saját eszméiket, és a történelmet is róluk írják; úgy, hogy summázható: bémunkában csináltatják most, amint a történelemben nemegyszer megtették. A tudománynak mindegy ma már, hogy a világ teremtve van-e vagy önmagát teremtette? Ez a kérdés szinte senkit sem érdekel, pedig Bruno meghalt ezért. Ma már másért gyilkolnak!

A kereszténység egyetlen kivonata, - mely belőle maradt,- a monizmus. Nincs a világon még olyan rendszer, mely ekkora erővel, -és e tekintetben a vele mindig szinkronban veszekedő tudományt is számítva,- tört világuralmi pozícióra. De ha nem a vallás, az európai kultúra, mely jin és yang, majdnem oda jutott. Ha nem a pápa, akkor „az Egyesült Államok elnöke, a világ fejedelme”. /John Lukacs idézi./ És ezt Európa érte el. Közösen a tudomány és vallás, vagy amint mondani kell, a tudományvallás.

7. A művészet tükre-e a tudományos megismerésnek? Megismerhető-e a világ, - éppúgy amint a tudományban - a művészet által? S itt ismét egy sajátos karakterre kell rámutatni, mely következik a fentiekből. A megismerési folyamat mikéntjét bemutató, közlő gondolkodási folyamat, mely jórészt katedrafilozófusokból és még jobban fizetett katedraesztétákból keletkezett az Európai kultúrának azt a részét magyarázta, és próbálta értelmezni, melyet a vallás, valamint az azzal folyamatosan veszekedő tudomány meghagyott számára. Noha ez a tortaszelet egyre nagyobbnak látszott, azért amint fent is említtem, a vallás mindenre kiterjeszti mai napig fennhatóságát, beleértve a művészi alkotás önállóságát, „isten adta tehetsége van a művésznek”, vagyis ha másban nem, a tehetséget, mely megkülönböztet, legalább mint okozatot, az oka következményének érti. Másként honnan lenne, egy egalitárius gondolkodásban különbség, nyilván nem a természet szerint. Ezért tehát az egalitárius gondolkodás, mindegy kereszténység vagy szocializmus, a különbséget, mely lényegében van létező és létező között, nem érti. Ezért magyarázza, és elosztja. A társadalmak alakító elvévé teszi, létrehozza az evolucionizmust, melyet a már pozíciót betöltöttek, természetesen nem engednek szűnni. Így folyamatosan utántöltődnek tartalmak, azok nem emberi testi, de szellemi alakjában. Ha valaki egyszer királynak született természetes, hogy fia is király lesz, s ha mégsem akkor a lánya. S ha valaki nem érti, akkor megszenteltetik, s ha akkor sem érti a szent szakrum ellen vét! Így jött létre a Német-Római császárság, Európa kohója! Ez minden más dinasztia alapja, és nem egyéb. Csupán a művészet volt az egyetlen, mely ezt felismerte, és az idióta királyoknak fricskát mutatott, ez volt az udvari bolond személye. Képzeld el kedves olvasó, hogy valamelyik egekbe emelkedett vezérnek ma olyant mondanának, és mutatnának, esetleg tennének! A művészi megismerés önállósulása nemegyszer aggasztotta a szellemi folyamat birtokosait, és aggasztja ma is. Nem véletlen, a költészet gyakran tett olyanokat, melyeket az

egyház nem mert, gondoljunk Petőfire, aki kimondta, „a magyarok istenére esküszünk” ezzel nemcsak orientálva, de ugyanakkor elkülönülve is, valamely, magyaroktól idegen istentől. Vagyis, a magyaroknak saját istene van!

8. A szürrealizmus néhány alakja előszeretettel foglalkozott „sámánszövegekkel”, sőt a módszert, melynek folytán a sámán hatni kezd, is alkalmazta. Mindezek a dolgok már az ötvenes években „beépültek” a világirodalomba. Olyannyira, hogy pl: a fentebb említett ál-vallás „nyelveken beszélése”, tulajdonképpen innen eredezteti magát. Ez a homályos utalás, mely azért, csak a sámánlétből és abból a környezetből ered teljességében, nemcsak az öltözetben, de a kapcsolatteremtésben, a „szóma készítésében” is realizálódik. Voltaképpen követhető, és éppúgy tanulható-tanítható, amint a királykodás. Hogy mégsem sokan tanulják, bár a rendszerváltás utáni Oroszországban létrehívták a „sámánegyetemet”, annak nyilván a fenti okai vannak, az erős ellenállás, és az izoláció. S vajon megismerni akar-e a művész, nem sokkal inkább létállapot-e mindaz, mely megjelenik benne, általa? Mindezek mellett érdekes és jellegzetes, ki üzen kinek, és mit? Nyilván a tudomány –és a vallás kíváncsisága, hátha a művészek „megtudnak valamit” a régóta firtatott kérdésről. Vagy egyáltalán, miért olyan magabiztosak, s mi az, amit éreznek, és kifejeznek. Nos ezek a kérdések sokkal inkább tudományszerűek, ezért fel sem tettem őket, s ha mégis csupán annak érzékeltetésére, amint a nagy Buddha mondta a jelenségekről, melyek felől kérdezték, „nem ez nem az.”

Ma az üzenetek nem egyértelműek, és ezért valóságosan nem is léteznek. Talán foszlányok repülnek felénk, de az is lehet, valami átdereng a múltból. A kereszténység üzenete racionális és irracionális egyben, s aki vette a fáradságot megértheti. Amint más nagyvallásokat hasonlóan. A Buddha tanítása egyértelmű, az emberiség utolsó két és fél ezer évére kimutatható, megmutatható, materializált szellemiség. A szellem mindig megmutatja magát akár absztrakt rendszerekben, akár metafizikai létezésekben van.

Utószó:

Mivel nem válaszolok konkrétan, az a véleményem amit leírtam. Nem képzelem, hogy valaki, valahonnan valamit üzenne. Ami megjelenik, számomra szép, és ezzel nem kívánom devalválni senkinek a munkáját sem hitét a tekintetben, hogy ő tényleg kapcsolatot tart valakikkel. Ez mindenkinek a magándolga, aminthogy mélyen tiszteletben tartom mindenkinek az entitását, identitását. Magam azonban azon a véleményen vagyok, s ennek szellemében élek, már szinte 25 éve, ami Buddha utolsó

mondata volt,- mielőtt elhagyta ezt a világot- „törekedjete
fáradhatatlanul”.

Berkes András.

2002. augusztus 16-án